

Arrest

nr. 173 577 van 25 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 25 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 september 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. RIAD, die *loco* advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 april 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 10 december 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.3. Eveneens op 10 december 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.4. Verzoeker diende op 15 maart 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd door verzoeker op 19 maart 2013 en op 28 maart 2013 aangevuld.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 juli 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 9 september 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.03.2013 met aanvullingen op 19.03.2013 en 28.03.2013 werd ingediend door :

A.(...), R.(...) (...)

nationaliteit: Filipijnen

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij naar België is gekomen in 2001 met een toeristenvisum en dat hij sindsdien in België verblijft. Hij verklaart dat hij onmogelijk kan terugkeren gezien hij niets meer heeft in de Filipijnen. Het is echter betrokkene's persoonlijke keuze geweest om illegaal in België te verblijven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf aanhaalt dat hij een echtgenote en vier andere kinderen heeft doch dat de contacten extreem stroef lopen en eigenlijk niet bestaande zijn. Hij haalt aan dat zijn familie alle contacten met hem weigert. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer heeft in zijn land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers tot in 2001 in de Filipijnen - dus ruim 49 jaar. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene haalt aan dat hij zijn Belgische kleinkinderen verzorgt en op hen past terwijl zijn dochter en schoonzoon werken. Betrokkene toont dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat zijn dochter en schoonzoon niemand anders kunnen vinden voor hun kleinkinderen in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Betrokkene haalt aan dat hij vroeger grotendeels afhankelijk was van zijn dochter en dat hij nu volledig financieel afhankelijk en volledig ten laste is van zijn dochter en schoonzoon. In eerste instantie dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoont dat hij vroeger afhankelijk was van zijn dochter. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. De loutere vermelding wordt niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. Bovendien legt betrokkene enkel loonfiches voor van zijn dochter en schoonzoon. Hieruit kan echter niet opgemerkt worden dat hij financieel afhankelijk is van zijn dochter en schoonzoon. Bijgevolg kan dit niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen behuizing noch werk zou hebben in de Filipijnen, dient opgemerkt te worden dat betrokkene altijd beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). De IOM beschikt over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene geen behuizing noch werk zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar zijn land van herkomst om aldaar de nodige administratieve passen te ondernemen praktisch gezien niet mogelijk is aangezien hij niet van zijn Belgische familie gescheiden kan leven, zowel omwille van praktische als omwille van emotionele redenen. Ook zou een terugkeer een definitieve breuk kunnen teweegbrengen met al zijn précieux opgebouwde banden alhier en zou dit een disproportionele beslissing zijn in het kader van zijn privéleven en zijn familiaal leven. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene dit aan te tonen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar zijn land van herkomst geen breuk betekent van de familiale relaties maar enkel een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bijgevolg kan dit argument niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat er van zijn Belgische familie niet verwacht kan worden dat ze mee verhuizen. Er wordt echter niet gevraagd aan zijn Belgische familie om terug te keren naar de Filipijnen. Enkel betrokkene wordt verplicht het Schengengrondgebied te verlaten.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene verwijst verder naar de Richtlijn 2004/38. Het bestaan van de richtlijn 2004/38 op zich kan echter niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid die verklaart waarom betrokkene niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst teneinde er een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9, 2de lid van de Vreemdelingenwet. Betrokkene kan zich overigens niet dienstig beroepen op de richtlijn 2004/38; hij is geen begunstigde zoals omschreven in artikel 3.1 van de richtlijn. Betrokkene is geen onderdaan van een lidstaat van de Unie. Evenmin is de dochter van betrokkene, een Belgisch vrouw, een begunstigde zoals omschreven in de richtlijn omwille van het ontbreken van het communautair aspect. Zij begeeft zich niet van België naar een andere lidstaat.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen risico zou vertegenwoordigen voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het overige element (betrokkene haalt aan dat hij sociale contacten heeft opgebouwd) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980."

1.6. Eveneens op 24 juli 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan tevens op 9 september 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van H.(...) S.(...). attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel én Migratie, wordt aan de genaamde;

A.(...), R.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Filipijnen

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 07 (zeven) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort

Met toepassing van artikel 74/14, §3 van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.12.2012, hem betekend op 19.12.2012.

Inreisverbod

in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar

Reden:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.12.2012, hem betekend op 19.12.2012."

2. Over het voorwerp van het beroep

2.1. Verzoeker lijkt zowel de beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard als de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) te willen aanvechten.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient echter vast te stellen dat in het verzoekschrift nergens een middel wordt aangevoerd tegen de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werpt weliswaar een schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), maar spitst deze toe op de eerste bestreden beslissing, waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en niet op het in punt 1.6. vermelde bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

2.3. Bijgevolg is het beroep, voor zover het betrekking heeft op de in punt 1.6. vermelde beslissing, niet onontvankelijk. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift tegen een beslissing heeft immers de niet-ontvankelijkheid van het beroep tegen deze beslissing tot gevolg (cf. RVS 28 september 2009, nr. 196.412).

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies) van 24 juli 2013.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel, gericht tegen beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, thans de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van *“het beginsel van goed bestuur”* en *“het algemeen rechtsbeginsel waarbij de administratieve bevoegdheid gehouden is te beslissen rekening houdend met alle pertinente elementen van de zaak.”* Tevens meent verzoeker dat er sprake is van een kennelijke beoordelingsfout. In zijn middel maakt verzoeker verder gewag van de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het *“principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play en onpartijdigheid, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid.”* Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“(…)

2.2.1.

Om een ontvankelijke aanvraag te kunnen indienen, dient de aanvrager, die zich beroept op het artikel 9bis van de verblijfswet, “buitengewone omstandigheden” aan te tonen die rechtvaardigen waarom de aanvraag voor een machtiging tot verblijf wordt ingediend in België en niet bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland.

Bijgevolg dient de aanvrager uit te leggen waarom hij niet of heel moeilijk kan terugkeren naar het land van herkomst om de aanvraag daar in te dienen.

Verzoeker heeft in casu deze buitengewone omstandigheden expliciet aangetoond en expliciet gemotiveerd in zijn aanvraag en de aanvullingen.

Exact zoals de Raad van State in haar arrest van 27 juni 2007 (n° 172.824) stelt, heeft verzoeker klaar en duidelijk in zijn aanvraag en de aanvullingen vermeld welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen diens aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, en, blijkt er uit zijn uiteenzetting duidelijk waaruit het beletsel, welke hij inroept, precies bestaat.

Bijgevolg is er geen reden aanwezig om de aanvraag niet minstens ontvankelijk te verklaren.

Daarenboven, de criteria voor de humanitaire regularisatie zijn niet bepaald in de wet, doch, men kan er van uitgaan dat in het algemeen een regularisatie alleen wordt toegestaan als daar ernstige humanitaire redenen voor zijn.

In casu zijn de humanitaire redenen welke verzoeker aantoonde en motiveerde meer dan ernstig.

Verwerende partij slaat de bal mis bij de motivering, maakt een kennelijke beoordelingsfout en laat het hierdoor na rekening te houden met de pertinente elementen van de zaak.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.2.

Uit de “redenen” van de weigeringsbeslissing van verwerende partij blijkt dat deze met betrekking tot diverse

punten van oordeel was dat beweringen niet zouden zijn gestaafd geworden met objectieve officiële bewijsstukken.

Welnu, wanneer men de ijver constateert welke verzoeker heeft aan de dag gelegd om diens aanvraag aan te vullen met een hele reeks van bijkomende overtuigingsstukken, dan moet er zich toch de vraag worden gesteld waarom verwerende partij, alvorens de beslissing te nemen, zelf niet de moeite heeft getroost om met verzoeker contact op te nemen met het oog op het verkrijgen van haar inziens "meer degelijk" bewijsmateriaal.

Hierdoor schendt verwerende partij het beginsel van goed bestuur.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.3.

Voor verwerende partij is het onwaarschijnlijk dat verzoeker niemand meer kent in de Filippijnen bij wie hij zou kunnen verblijven "voor korte tijd".

Welnu, het enige kind met wie verzoeker contact heeft en de enige persoon, op aarde op wie hij kan rekenen, leeft met haar gezin in België en bijgevolg niet meer in de Filippijnen.

Zijn echtgenote en zijn vier andere kinderen leven inderdaad nog in de Filippijnen, doch op hun steun kan hij geenszins rekenen.

Er is immers geen enkele vorm van contact meer tussen hen.

Verzoeker heeft evenmin eigen onroerend goed in de Filippijnen waarin hij tijdelijk zou kunnen verblijven.

Met betrekking tot vrienden en kennissen van weleer, dient de aandacht te worden gevestigd op het feit dat verzoeker weldegelijk reeds 12 jaren vertrokken is uit de Filippijnen en hij tevens nimmer een zeer sociaal persoon is geweest.

Bijgevolg, zelfs een tijdelijke stek hebben in de Filippijnen is onmogelijk voor verzoeker.

Het geeft blijk van kortzichtig denken vanwege verwerende partij om louter een mathematische rekensom te maken: "verzoeker leefde 49 jaar in de Filippijnen en slechts 12 jaren in België, dus, hij moet gewoonweg nog meer relaties hebben in de Filippijnen dan hier...".

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

Daarenboven, er bestaan veel belangrijker redenen voor verzoeker die verklaren waarom hij, zelfs al is het maar tijdelijk, niet kan terugkeren naar de Filippijnen: het gaat in de eerste plaats over het feit dat zijn dochter en schoonzoon dagdagelijks op verzoeker rekenen in het kader van de zorg en de oppas ten aanzien van de drie kinderen, wat het mogelijk maakt voor het koppel om inderdaad elkeen voltijds te gaan werken en aan hun respectievelijke carrières te bouwen. Het gaat daarenboven ook om het hebben van een familiale cel in België, het gaat over het hebben van een thuis in België, het gaat over het hebben van steun en nestwarmte in België, etc....

2.2.4.

Het argument dat verzoeker in de Filippijnen niets meer zou hebben om te kunnen overleven vormt geen buitengewone omstandigheid wegens de mogelijkheid om voor de terugreis steun te verkrijgen van de IOM en om gebruik te maken van diens Reïntegratiefonds zodat verzoeker bij stand krijgt in het vinden van inkomensgenererende activiteiten in de Filippijnen.

Er van uitgaande dat de contacten ter plekke van het Reïntegratiefonds niet alleen op papier maar ook in praktijk daadwerkelijk actief zouden zijn in de Filippijnen, en, er van uitgaande dat de contacten ter plekke van dit Reïntegratiefonds alles in het werk zouden stellen om verzoeker aan een inkomen te helpen, toch is in casu de hoop op tewerkstelling simpelweg onbestaande, wanneer men het bekijkt met een realistische bril:

-verzoeker is een compleet ongeschoolde 61-jarige man;

-de Filippijnen is een land waar de werkgever überhaupt kiest voor de meest jonge, de meest gezonde en de meest bekwame werknemer.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.5.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat om beroep in te stellen waarover hij/zij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr.1 10.071, 06.09.2002, R.v.St., nr.129.466, 19.03.2004, R.v.St., nr. 132.710,21.06.2004).

Bij het nemen van een bestuurshandeling dient de overheid rekening te houden met alle elementen uit het dossier, zowel in rechte als in feite, alsmede met de globaliteit van het dossier (alle elementen samen gelezen en beschouwd).

De beslissing berust dan ook kennelijk op een onredelijke, manifeste, foutieve appreciatie van de feiten en is totaal onevenredig zonder rekening te houden met alle elementen.

De bestreden beslissing werd lichtzinnig en overhaast genomen omwille van een laksheid van de DVZ.

Het is overduidelijk dat verwerende partij dit dossier niet serieus heeft genomen en zomaar van de tafel heeft

geveegd.

Met een greintje meer beroepstrots en correctheid had de DVZ vooreerst het dossier grondiger bestudeerd alvorens een beslissing te nemen, had de DVZ verzoeker gecontacteerd met het oog op het ontvangen van de objectieve officiële bewijzen, en, het meest belangrijke, had de DVZ de situatie waarin het Belgische koppel de dagdagelijkse aanwezigheid van verzoeker in het kader van de zorg en oppas tegenover de drie Belgische kinderen broodnodig heeft om zich er te kunnen van verzekeren dat zij beiden kunnen gaan voltijds werken en aan hun carrière timmeren, in overweging genomen.

Er is bijgevolg een fout in de motivering alsmede een kennelijke beoordelingsfout.

Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen en van de globaliteit van de elementen heeft gemaakt en, zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering in plaats van de gehanteerde afwimpelingstechniek, tot een beslissing is gekomen of, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van de fair-play, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo is, in principe, eenieder, alsmede de verwerende partij, gebonden door de zorgvuldigheidsplicht: men moet handelen zoals elk normaal, voorzichtig en vooruitziend persoon dat zou doen, of met andere woorden zoals dat redelijkerwijze mag verwacht worden van een persoon en een overheid die zich in dezelfde omstandigheden bevindt.

Overeenkomstig de zorgvuldigheidsplicht moet de overheid haar beslissingen met zorgvuldigheid voorbereiden en beslissen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding (R.v.St., 02.02.2007, nr.167.411 ; R.v.St. 14.02.2006, nr.154.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt dus aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op een correcte feitenvinding. Uit de stukken en de motivatie blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van Mevrouw de Staatssecretaris tot diens conclusie is gekomen op basis van een niet - correcte interpretatie van de feitelijke omstandigheden in casu.

Verwerende partij heeft in casu een beslissing genomen zonder deze met zorg en zonder deze met respect voor voorzorg voorbereid te hebben. Daarom heeft verzoeker geen recht gehad op een correcte behandeling.

Verweerster heeft geen zorgvuldig onderzoek gedaan naar de feiten en heeft eigenlijk de zaak slechts afgewimpeld.

Verweerster heeft dus geen rekening gehouden met alle andere elementen noch met het geheel van alle elementen. Door de zaak eigenlijk af te wimpelen en vervolgens overhaast zonder enig verder onderzoek een beslissing te nemen, lijkt, bij kortzichtig denken, de kous af te zijn en hoefde verwerende partij niet verder meer te argumenteren en redeneren, terwijl de realiteit totaal anders is.

Verweerster beantwoordde inderdaad wel op enkele door verzoeker aangehaalde punten afzonderlijk, doch, liet het na het dossier in diens geheel te beschouwen, wat een compleet ander plaatje geeft, en, onderschatte volkomen de rol in het verhaal van de situatie waarin het Belgische koppel de dagdagelijkse aanwezigheid van verzoeker in het kader van de zorg en oppas tegenover de drie Belgische kinderen broodnodig heeft om zich er te kunnen van verzekeren dat zij beiden kunnen gaan voltijds werken en aan hun carrière timmeren.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

De DVZ had dit dossier dienen au sérieux te nemen, wat manifest niet geschied is.

Meer nog, de DVZ heeft zich bij het nemen van diens beslissing geen enkele moeite getroost.

De aanvraag van verzoeker is niet eerlijk noch correct behandeld geweest.

Dit alles bewijst dat de beslissing niet correct is, minstens onzorgvuldig werd genomen.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is om die reden voldoende bewezen.

Door de beslissing te nemen op 24 juli 2013 heeft de DVZ tevens de andere beginselen van goed bestuur geschonden.

Bijgevolg, zelfs als in hoofde van verwerende partij de bestreden beslissing op dat vlak wettelijk is - quod certe non -, twijfelt verzoeker sterk of deze beslissing correct is en of deze werd genomen met respect voor de beginselen van goed bestuur.

Inderdaad, het centrale beginsel van behoorlijk bestuur is de kwaliteit van de beslissing: opdat de kwaliteit van een beslissing wordt erkend, is het noodzakelijk dat de beslissing werd genomen terwijl de overheid ook zelf haar best heeft gedaan om haar plichten te vervullen.

In casu is dit niet gebeurd.

De volgende beginselen, welke integraal onderdeel zijn van de kwaliteit van een beslissing, zijn aldus geschonden: principe van voorzorg, principe van motivatie, principe van fair-play en onpartijdigheid, principe van professionaliteit en principe van rechtszekerheid.

Het principe van voorzorg en het principe van motivatie werden hierboven reeds uitvoerig behandeld.

Verder zijn geschonden:

a. Het principe van fair-play en onpartijdigheid: Verwerende partij heeft de zaak rondit afgewimpeld door het leeuwendeel van de argumenten te kwalificeren als "onvoldoende gestaafd door objectieve officiële

bewijsstukken", en, door de andere punten enkel geïsoleerd en afzonderlijk te benaderen waarbij er werd nagelaten het totaalplaatje te beschouwen, en, en, het meest belangrijke, door de situatie waarin het Belgische koppel de dagdagelijkse aanwezigheid van verzoeker in het kader van de zorg en oppas tegenover de drie Belgische kinderen broodnodig heeft om zich er te kunnen van verzekeren dat zij beiden kunnen gaan voltijds werken en aan hun carrière timmeren, niet serieus in overweging te nemen. Zij heeft zich daardoor partijdig opgesteld en heeft geen blijk gegeven van intellectuele eerlijkheid.

b. Het principe van professionaliteit: De bestreden beslissing is niet op een professionele manier genomen. Daarvoor had verwerende partij zich méér moeten verdiepen in het dossier vooraleer een beslissing te nemen. Het lijkt wel alsof verwerende partij op de "opportuniteit", geboden door het gebrek aan objectieve officiële bewijsstukken (zonder er naar te vragen) is gesprongen om vlug de zaak af te wimpelen. De rest van de door verzoeker aangehaalde punten benaderde verweerster enkel geïsoleerd en afzonderlijk waarbij er werd nagelaten het totaalplaatje te beschouwen, en waarbij er wordt nagelaten de situatie waarin het Belgische koppel de dagdagelijkse aanwezigheid van verzoeker in het kader van de zorg en oppas tegenover de drie Belgische kinderen broodnodig heeft om zich er te kunnen van verzekeren dat zij beiden kunnen gaan voltijds werken en aan hun carrière timmeren, serieus in te schatten.

c. Het principe van rechtszekerheid: De in casu genomen beslissing toont een buitensporig gedrag, minder flexibel, minder menselijk en strenger dan wat de maker van de wet voor ogen had. Men kan dus concluderen dat de beslissing willekeurig en lichtzinnig is genomen en dat de bescherming, waarop verzoeker recht heeft, wordt geschonden.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.6.

Het argument van de schending van het artikel 8 van het EVRM wordt door verwerende partij in diens beslissing afgewezen wegens het gebrek aan disproportionaliteit aangezien het slechts zou gaan om een tijdelijke verwijdering wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bijgevolg stelt verweerster dat het ingeroepen motief van het disproportioneel karakter van de beslissing in het kader van het privé- en familiaal leven van verzoeker, geen buitengewone omstandigheid zou vormen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

In de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van het artikel 9, alinea 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er gepreciseerd dat de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

Inderdaad voor de Heer A.(...), zoals hierboven uitvoering uiteengezet, is het bijzonder moeilijk, zelfs onmogelijk, om terug te keren naar de Filippijnen om aldaar de vereiste machtiging aan te vragen omdat dit een breuk zou betekenen met zijn familiale, sociale en affectieve entourage welke zich in België bevindt en die op zijn permanente aanwezigheid rekt.

Daarenboven, de Heer A.(...) heeft niets meer om naar terug te keren, zelfs niet voor een korte periode: geen familie die op hem wacht, geen werk, geen huis.

En, hij is reeds sinds lange tijd volledig financieel afhankelijk van zijn dochter en schoonzoon, en dit reeds ruim voor zijn vertrek uit de Filippijnen in 2001.

Tenslotte, zijn dochter en schoonzoon rekenen op de aanwezigheid van de Heer A.(...) zodat zijzelf hun aandacht kunnen vestigen op hun werk en carrière.

Dit alles, niet alleen in de overdrachtelijke zin (zoals "missen", "niet zonder kunnen", ...), doch in de letterlijke zin van het woord: verzoeker is een geïsoleerde, alleenstaande, 61-jarige man, die nergens heen kan in de Filippijnen, noch qua behuizing noch qua bestaansmiddelen.

Zelfs maar tijdelijk terugkeren naar zijn land van oorsprong is in casu geen optie.

In casu is het uitermate belangrijk om rekening te houden met het proportionaliteitsprincipe.

Inderdaad, " (...) voor de toelating of de weigering van de buitengewone weg welke door het artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 wordt geopend, vereist een voorzichtige administratieve regel dat de autoriteit de proportionaliteit beoordeelt tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de administratieve stap, voorgeschreven door het artikel 2 van de bepaling, en, anderzijds, diens min of meer gemakkelijke haalbaarheid in een individueel geval en de ongemakken, inherent aan diens uitvoering, en meer in het bijzonder de gevaren waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun familiaal leven zouden zijn blootgesteld indien ze er zich zouden aan onderwerpen³. "

Onder het recht op respect voor het privéleven, zoals bepaald door de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, en meer in het bijzonder door het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, moet het volgende worden verstaan "het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd, en dit met het oog op de ontwikkeling en de ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid". (J.-L. RENCHON, « La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La

mise en œuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In casu dient het onderzoek naar het al dan niet bestaan van proportionaliteit te worden gevoerd rekening houdend met dit recht op een privéleven.

De Raad van State preciseert in diens arrest nr. 58.969 van 1 april 1996,4 hieromtrent dat « het recht op respect voor het privéleven en het gezinsleven, bepaald door het artikel 8.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden door de verdragsluitende Staten mag worden opgenomen bij de beperkingen vastgesteld door het artikel 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zich inschrijft in het kader van deze alinéa; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk uitmaakt van het bovenvermelde artikel 8, dan kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel, rekening houdend met de omstandigheden, inderdaad tegenstrijdig aan dit artikel blijken te zijn. »

Lid 2 van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden staat geen inmenging in dit recht toe dan op 3 cumulatieve voorwaarden: dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in dit lid 2 en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Deze laatste voorwaarde betekent dat de maatregel moet gerechtvaardigd worden door een gebiedende sociale nood, en, in het bijzonder, moet in proportie zijn met het nagestreefde legitieme doel (Europees Hof, 13 juli 1995, R.D.E., 1995, nummer 84, p. 277; Raad van State, 25 september 1996, nummer 61.972, R.D.E., 1996, p. 755). Bijgevolg, eisen van de Heer A.(...) om de aanvraag in te dienen in de Filippijnen zou een drastische breuk teweegbrengen met de sociale en affectieve banden welke hij heeft opgebouwd sinds zijn aankomst in België.

Verder, wanneer er nog verder zou worden op aangedrongen aan het adres van de Heer A.(...) om de aanvraag in te dienen in de Filippijnen, dan zou dit een definitieve breuk kunnen teweegbrengen met al zijn precieus opgebouwde banden alhier, welke een disproportionele beslissing zou zijn in het kader van zijn privéleven en zijn familiaal leven, alsmede van deze van zijn Belgische dochter, Belgische schoonzoon en drie Belgische kleinkinderen, die op zijn permanente aanwezigheid rekenen.

Daarenboven, de Heer A.(...) heeft niets meer om naar terug te keren, zelfs niet voor een korte periode: geen familie die op hem wacht, geen werk, geen huis.

En, hij is reeds sinds lange tijd volledig financieel afhankelijk van zijn dochter en schoonzoon, en dit reeds ruim voor zijn vertrek uit de Filippijnen in 2001.

Het zou de sociale en familiale relaties welke hij heeft opgebouwd alsmede de inspanningen die hij zich heeft getroost om zich in onze maatschappij te integreren totaal te niet doen.

Er zou dan weldegelijk sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Daarenboven, wat de Dienst Vreemdelingenzaken als een "tijdelijke terugkeer" bestempelt, blijkt maar al te vaak een definitieve terugkeer te zijn in praktijk, of, in de allerbeste gevallen, een terugkeer van verschillende lange maanden of zelfs jaren, welke verzoeker simpelweg niet aankan om de zovele redenen, reeds hierboven uiteengezet, en, welke uitgesloten is in het kader van de hulp welke verzoeker biedt aan zijn dochter en schoonzoon qua verzorging en oppas van de drie kinderen.

In uitermate ondergeschikte orde, omdat het in casu naar alle waarschijnlijkheid niet zou gaan over een "scheiding van beperkte duur", zoals wordt voorgespiegeld door de Dienst Vreemdelingenzaken, is het voor verzoeker simpelweg geen optie.

Verzoeker vraagt zich dan ook terecht af of er werkelijk geen ander alternatief bestaat voor de "tijdelijke verwijdering". Heeft verwerende partij dan werkelijk geen ander alternatief in petto voor dergelijke schrijnende situatie, terwijl de ideale oplossing dermate voor de hand ligt...?

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig.

2.2.7.

Mevrouw de Staatssecretaris en de DVZ blijven bevoegd om discretionair te beslissen over regularisatie-aanvragen.

Uit de praktijk en de rechtspraak van de afgelopen jaren blijkt dat sommige "banden met België of met een Belg" hiervoor in aanmerking komen.

Welnu, de Heer A.(...) heeft ontegensprekelijk een bijzondere band met een Belg, met verschillende zelfs: zijn dochter, zijn schoonzoon en zijn kleinkinderen.

Daarom wenst de Heer A.(...) zich expliciet te beroepen op het artikel 8 van het "Europees Verdrag van de Rechten van de Mens" (EVRM), welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt.

Welnu, verzoeker vormt een feitelijk gezin met verschillende Belgen die daarenboven zijn bloed- of aanverwanten zijn.

Deze personen leiden daadwerkelijk samen een gezinsleven, en dit reeds sinds 2001, waarbij er manifest sprake is van onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid.

Bovendien is het zeer moeilijk voor de Heer A.(...) om een gezinsleven te hebben in zijn land van herkomst,

omdat, in eerste instantie, er geen familie meer is in het land van herkomst die op hem wacht. Immers, het is niet mogelijk voor verzoeker om in het land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Hij heeft er geen enkele hechte familiale band meer.

Tenslotte, als ascendent van een Belg valt de Heer A.(...) heden buiten het toepassingsveld van de gezinshereniging.

Desalniettemin was hij reeds in de Filippijnen ten laste van zijn dochter, is hij alhier ten laste van zijn dochter en schoonzoon en woont hij alhier in bij hen. En, zijn dochter heeft al jaren in de praktijk bewezen dat zij, vooral samen met haar echtgenoot, voldoende bestaansmiddelen heeft om haar vader ten laste te nemen.

Mede daarom dient het verblijf van verzoeker geregulariseerd te worden.

Immers, hij bevindt zich effectief in een "prangende humanitaire situatie": zijn situatie is dermate klemmend dat hij zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is.

Vervolgens, naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privéleven.

Daarom beroept de Heer A.(...) zich ook op het recht op een privéleven, zijnde zijn recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen, waarbij het in casu daarenboven gaat over zeer hechte banden en zeer intieme relaties, die van zeer lange duur zijn en die gepaard gaan met samenwonen.

Op dit aangebracht luik van het artikel 8 EVRM antwoordde verwerende partij in diens bestreden beslissing niet. Bijgevolg schond verweerster niet alleen het artikel 8 van het EVRM, doch door niet te antwoorden op deze specifieke argumentatie, ook de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, met name de artikelen 2 en 3, alsmede het beginsel van goed bestuur.

Bijgevolg is de beslissing van verwerende partij niet geldig."

3.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel en *"het beginsel van goed bestuur."* Onder *"middel"* dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: *"de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden"* (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om te preciseren welk beginsel van goed bestuur dan wel geschonden zou zijn en op welke wijze dit alsook het redelijkheidsbeginsel niet in acht werd genomen bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

3.3. Het beginsel van de fair-play is maar geschonden indien er in hoofde van de overheid sprake is van opzet, kwade trouw of moedwilligheid (RvS 21 november 2011, nr. 216.356, RvS 30 juni 2009 nr. 194.978, RvS 3 december 2007, nr. 177.513). Verzoeker toont met zijn blote beweringen niet aan dat er *in casu* sprake was van kwade trouw of moedwilligheid in hoofde van de gemachtigde van de staatssecretaris. Waar verzoeker het *"principe van onpartijdigheid"* opwerpt, toont hij niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich partijdig zou hebben opgesteld bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.4. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

3.5. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van *"het algemeen rechtsbeginsel waarbij de administratieve bevoegdheid gehouden is te beslissen rekening houdend met alle pertinente elementen van de zaak"* en *"het principe van voorzorg"* en *"het principe van professionaliteit"*, doelt verzoeker op het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de

beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.7. Waar verzoeker meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt en dat de bestreden beslissing “bijgevolg” inhoudelijk niet correct gemotiveerd is, voert hij in wezen een schending aan van de materiële motiveringsplicht. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet, en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, en enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post, bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 15 maart 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende en deze aanvraag op 19 maart 2013 en op 28 maart 2013 aanvulde. Verzoeker beriep zich daarbij op volgende buitengewone omstandigheden:

“De feiten en de uitzonderlijke omstandigheden:

De Heer A.(...) is van Filipijnse nationaliteit

Mijn cliënt kwam in 2001 diens dochter, die sinds lang in België verblijft en die tevens sinds enige tijd de Belgische nationaliteit draagt, alhier sinds 1999 gehuwd is met een Belg en moeder is van Belgische kinderen, bezoeken op basis van een toeristenvisum.

De Heer A.(...) bleef in België en sinds 2001 leeft mijn cliënt dan ook op ononderbroken wijze in België, wat inmiddels reeds bijna 12 jaren is.

Mijn cliënt maakt zich sindsdien nuttig met het verzorgen en oppassen van zijn Belgische kleinkinderen, terwijl daardoor zijn dochter, Mevrouw A.(...) R.(...), en zijn schoonzoon, de Heer T.(...) T.(...), hun jobs kunnen verderzetten en hun carrière kunnen uitbouwen,

De Heer A.(...) was reeds grotendeels afhankelijk van zijn dochter, toen hij nog in de Filippijnen leefde. Immers sinds 1994 zond zij op regelmatige basis geldsommen naar hem,

Heden is mijn cliënt volledig financieel afhankelijk van zijn dochter en schoonzoon en volledig ten hunner laste.

De Heer A.(...) is een volwaardig lid van hun familie, en zijn familiaal leven speelt zich dan ook volkomen in België af.

Mijn cliënt maakte tevens tijd vrij om zich in te burgeren in onze maatschappij, waardoor hij nu een hele reeks van sociale contacten heeft opgebouwd.

De Heer A.(...) is een modelburger, modelvader en modelgrootvader en vertegenwoordigt geenszins een risico voor de openbare orde.

De Heer A.(...), die op een gegeven moment beseftte dat hij in de onmogelijkheid was om België te verlaten, zelfs niet tijdelijk, diende bij het Gemeentebestuur van Tervuren per aangetekend schrijven dd. 8 april 2011 een aanvraag in tot toepassing van het artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij vulde deze aanvraag aan per aangetekend schrijven dd. 30 mei 2012.

Echter, op 10 december 2012 nam de DVZ jammer genoeg een beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze documenten werden aan mijn cliënt betekend op 19 december 2012,

Nog steeds is de Heer A.(...) in de onmogelijkheid om België te verlaten, zelfs niet tijdelijk, en dit om velerlei redenen:

-Zijn dochter en schoonzoon kunnen enkel blijven op dit ritme verder werken op voorwaarde dat mijn cliënt thuis kan verder blijven helpen, steunen en zorgen voor de kleinkinderen, waarbij mijn cliënt zich geenszins een lange en zelfs korte afwezigheid kan veroorloven;

-De Heer A.(...) zelf heeft niets meer in de Filippijnen om naar terug te keren (hij heeft er weliswaar een echtgenote en 4 andere kinderen, doch, de contacten lopen extreem stroef en zijn eigenlijk niet meer bestaande; zijn Filipijnse familie weigert immers alle contacten met hem; daarenboven heeft hij aldaar geen behuizing noch werk noch andere familieleden meer in de Filippijnen bij wie hij voor langere of kortere tijd zou terecht kunnen);

-Mijn cliënt hangt sinds lange tijd financieel volledig van zijn dochter en schoonzoon af;

-Gezien de werkomstandigheden in de Filippijnen en gezien de leeftijd van mijn cliënt, maakt deze geen schijn van kans om nog aan de slag te geraken in de Filippijnen.

Het is vervolgens overduidelijk dat de dochter en de schoonzoon van mijn cliënt zo dankbaar zijn dat haar vader / zijn schoonvader steeds kan inspringen zodat zijzelf nog steeds de nodige tijd kunnen vrijmaken voor hun werk en carrière, terwijl mijn cliënt uitermate dankbaar is dat zijn dochter en schoonzoon al zo lang financieel voor hem instaan.

Voor zover nodig, mijn cliënt heeft nimmer de hulp gevraagd aan noch daadwerkelijk de steun gekregen van het OCMW.

Kortom, er is weldegelijk sprake van een duurzame band welke mijn cliënt sinds 2001 heeft opgebouwd met België.

En, de Heer A.(...) ziet zelf zijn toekomst in België. Het is in België dat hij zijn leven verder wil uitbouwen aan de zijde van zijn dochter, zijn schoonzoon en zijn kleinkinderen. De werkelijke sociale en affectieve banden heeft hij niet meer met de Filippijnen, maar wel degelijk met België.

De machtiging tot verblijf is voor mijn cliënt ook het enige middel om zijn sociale, affectieve en familiale relaties welke hij in België heeft opgebouwd te behouden.

Deze machtiging tot verblijf verschaft aan de Heer A.(...) ook de mogelijkheid om in een wettelijk kader zijn integratie in onze maatschappij op een meer adequate manier verder te zetten. En dit is precies wat hij zo graag wil, als een fiere opa van Belgische kleinkinderen.

Een terugkeer naar zijn land van herkomst om aldaar de nodige administratieve passen te ondernemen is praktisch gezien voor de Heer A.(...) niet mogelijk aangezien hij ook niet van zijn Belgische familie kan gescheiden leven, zowel omwille van praktische als omwille van emotionele redenen. Hij heeft hen nodig en zij hebben hem nodig.

Verder, wanneer er nog verder zou worden op aangedrongen aan het adres van de Heer A.(...) om de aanvraag in te dienen in de Filippijnen, dan zou dit een definitieve breuk kunnen teweegbrengen met al zijn précieux opgebouwde banden alhier, welke een disproportionele beslissing zou zijn in het kader van zijn privéleven en zijn familiaal leven, alsmede van deze van zijn dochter, schoonzoon en kleinkinderen, Immers, deze personen

vormen samen een familiale cel.

Het zou de sociale en familiale relaties welke hij heeft opgebouwd alsmede de inspanningen die hij zich heeft getroost om zich in onze maatschappij te integreren totaal te niet doen.

Kortom, de Heer A.(...)'s plaats is hier in België, bij zijn dochter, zijn schoonzoon en zijn kleinkinderen, die hem zo nodig hebben en van wie hij volledig afhankelijk is.

(...)

1.

In de omzendbrief van 19 februari 2003 over de toepassing van het artikel 9, alinéa 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er gepreciseerd dat de betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de machtiging aan te vragen, dit door gegevens die zowel in België als elders kunnen worden gesitueerd.

Inderdaad voor de Heer A.(...), zoals hierboven uitvoering uiteengezet, is het bijzonder moeilijk, zelfs onmogelijk, om terug te keren naar de Filippijnen om aldaar de vereiste machtiging aan te vragen omdat dit een breuk zou betekenen met zijn familiale, sociale en affectieve entourage welke zich in België bevindt en die op zijn permanente aanwezigheid rekent.

Daarenboven, de Heer A.(...) heeft niets meer om naar terug te keren, zelfs niet voor een korte période; geen familie die op hem wacht, geen werk, geen huis.

En, hij is reeds sinds lange tijd volledig financieel afhankelijk van zijn dochter en schoonzoon.

Tenslotte, zijn dochter en schoonzoon rekenen op de aanwezigheid van de Heer A.(...) zodat zijzelf hun aandacht kunnen vestigen op hun werk en carrière.

Bovendien is het belangrijk om rekening te houden met het proportionaliteitsprincipe, Inderdaad, " (...) voor de toelating of de weigering van de buitengewone weg welke door het artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 wordt geopend, vereist een voorzichtige administratieve regel dat de autoriteit de proportionaliteit beoordeelt tussen, enerzijds, het doel en de gevolgen van de administratieve stap, voorgeschreven door het artikel 2 van de bepaling, en, anderzijds, diens min of meer gemakkelijke haalbaarheid in een individueel geval en de ongemakken, inherent aan diens uitvoering, en meer in het bijzonder de gevaren waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun familiaal leven zouden zijn blootgesteld indien ze er zich zouden aan onderwerpen, "

Onder het recht op respect voor het privéleven, zoals bepaald door de internationale instrumenten ter bescherming van de rechten van de mens, en meer in het bijzonder door het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, moet het volgende worden verstaan "het recht van elke menselijk wezen om zijn affectieve, seksuele en familiale relaties te beleven waarbij zijn vrijheid, zijn waardigheid en zijn verantwoordelijkheid worden gerespecteerd, en dit met het oog op de ontwikkeling en de ontplooiing van zijn eigen persoonlijkheid" (J.-L. RENCHON, « La Convention européenne et la régularisation des relations affectives et familiales dans une société démocratique », in La mise en oeuvre interne de la Convention européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune barreau de Bruxelles, 1994, p.92)

In casu dient het onderzoek naar het al dan niet bestaan van proportionaliteit te worden gevoerd rekening houdend met dit recht op een privéleven,

De Raad van State preciseert in diens arrêst nr. 58,969 van 1 april 1996,2 hieromtrent dat « het recht op respect voor het privéleven en het gezinsleven, bepaald door het artikel 8.1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden door de verdragsluitende Staten mag worden opgenomen bij de beperkingen vastgesteld door het artikel 8.2. van hetzelfde Verdrag; dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied[het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zich inschrijft in het kader van deze alinéa; dat, als de toepassing van deze wet op zich geen inbreuk uitmaakt van het bovenvermelde artikel 8, dan kan de uitvoering van een verwijdering maatregel, rekening houdend met de omstandigheden, inderdaad tegenstrijdig aan dit artikel blijken te zijn, »

Lid 2 van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden staat geen inmenging in dit recht toe dan op 3 cumulatieve voorwaarden: dat de inmenging voorzien is door de wet, dat zij overeenkomstig de wettelijke doelstellingen is zoals gedefinieerd in dit lid 2 en dat zij noodzakelijk is in een democratische maatschappij.

Deze laatste voorwaarde betekent dat de maatregel moet gerechtvaardigd worden door een gebiedende sociale nood, en, in het bijzonder, moet in proportie zijn met het nagestreefde legitieme doel (Europees Hof, 13 juli 1995, R.D.E., 1995, nummer 84, p. 277; Raad van State, 25 september 1996, nummer 61,972, R.D.E., 1996, p. 755). Bijgevolg, eisen van de Heer A.(...) om de aanvraag in te dienen in de Filippijnen zou een drastische breuk teweegbrengen met de sociale en affectieve banden welke hij heeft opgebouwd sinds zijn aankomst in België.

Verder, wanneer er nog verder zou worden aangedrongen aan het adres van de Heer A.(...) om de aanvraag in te dienen in de Filippijnen, dan zou dit een definitieve breuk kunnen teweegbrengen met al zijn precieus opgebouwde banden alhier, welke een disproportionele beslissing zou zijn in het kader van zijn privéleven en zijn familiaal leven, alsmede van deze van zijn dochter, schoonzoon en kleinkinderen, die op zijn permanente

aanwezigheid rekenen,

Daarenboven, de Heer A.(...) heeft niets meer om naar terug te keren, zelfs niet voor een korte période; geen familie die op hem wacht, geen werk, geen huis.

En, hij is reeds sinds lange tijd volledig financieel afhankelijk van zijn dochter en schoonzoon,

Het zou de sociale en familiale relaties welke hij heeft opgebouwd alsmede de inspanningen die hij zich heeft getroost om zich in onze maatschappij te integreren totaal te niet doen.

Er zou dan weldegelijk sprake kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM,

2,

Zoals U weet, blijven Mevrouw de Staatssecretaris en de DVZ bevoegd om discretionair te beslissen over regularisatie-aanvragen.

Uit de praktijk en de rechtspraak van de afgelopen jaren blijkt dat sommige "banden met België of met een Belg" hiervoor in aanmerking komen.

Welnu, de Heer A.(...) heeft ontegensprekelijk een bijzondere band met een Belg, met verschillende zelfs: zijn dochter, zijn schoonzoon en zijn kleinkinderen.

Daarom wenst de Heer A.(...) zich expliciet te beroepen op het artikel 8 van het "Europees Verdrag van de Rechten van de Mens" (EVRM), welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt.

Welnu, mijn cliënt vormt een feitelijk gezin met verschillende Belgen die daarenboven zijn bloed- of aanverwanten zijn.

Deze personen leiden daadwerkelijk samen een gezinsleven, en dit reeds sinds 2001, waarbij er manifest sprake is van onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid.

Bovendien is het zeer moeilijk voor de Heer A.(...) om een gezinsleven te hebben in zijn land van herkomst, omdat, in eerste instantie, er geen familie is in het land van herkomst die op hem wacht. Immers, het is niet mogelijk voor mijn cliënt om in het land van herkomst een waardig en effectief gezinsleven te leiden. Hij heeft er geen enkele hechte familiale band meer.

Een tweede reden waarom het voor mijn cliënt zeer moeilijk is om een gezinsleven te hebben in zijn land van herkomst is het feit dat er van zijn Belgische familie niet kan verwacht worden dat ze mee verhuizen. Immers het werk en de carrière van zijn dochter en schoonzoon spelen zich in België af alsmede het leven van de kleinkinderen.

Tenslotte, als ascendent van een Belg valt de Heer A.(...) heden buiten het toepassingsveld van de gezinshereniging.

Desalniettemin was hij reeds in de Filippijnen ten laste van zijn dochter, is hij alhier ten laste van zijn dochter en schoonzoon en woont hij alhier in bij hen. En, zijn dochter heeft al jaren in de praktijk bewezen dat zij, vooral samen met haar echtgenoot, voldoende bestaansmiddelen heeft om haar moeder ten laste te nemen.

Mede daarom dient het verblijf van mijn cliënt geregulariseerd te worden.

Immers, hij bevindt zich effectief in een "prangende humanitaire situatie": zijn situatie is dermate klemmend dat mijn cliënt zich er niet van kan ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van een fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden, zodat een verder verblijf in België de enige oplossing is.

Vervolgens, naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privéleven.

Daarom beroept de Heer A.(...) zich ook op het recht op een privéleven, zijnde zijn recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen, waarbij het in casu daarenboven gaat over zeer hechte banden en zeer intieme relaties, die van zeer lange duur zijn en die- gepaard gaan met samenwonen.

3.

Zoals U weet, is mijn cliënt volledig afhankelijk van zijn dochter die Belg is (bijgevolg, die Unieburger is) en die in België woont. Maar, mijn cliënt kan als derdelander en ascendent van een Belg die in België woont geen aanspraak meer maken op de gezinshereniging,

Mutatis mutandis bevindt mijn cliënt zich dus in een vergelijkbare situatie als deze van een "ander" familielid van een Unieburger die in België woont, waardoor deze eerste niet valt onder het artikel 2 van de Richtlijn 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Bij deze wens ik dan ook het arrest Rahman van het Hof van Justitie van 5 september 2012 (C-83/11) in te roepen.

Immers:

1.waar mijn cliënt zich ook vroeger heeft bevonden of in de toekomst zou bevinden, hij is en zal steeds ten laste zijn van zijn dochter, een Unieburger die in België woont;

2.hij woont in bij zijn dochter, een Unieburger die in België woont, en hij zal dit steeds door omstandigheden moeten blijven doen;

3.hij zal, gezien zijn leeftijd, in de toekomst meer en meer zelf een persoonlijke verzorging behoeven door zijn dochter, een Unieburger die in België woont.

Ik zou u dan ook willen verzoeken om in het daglicht van het arrest Rahman een nauwkeurig onderzoek van de persoonlijke situatie van mijn cliënt te willen voeren, rekening houdend met alle relevante omstandigheden, voornamelijk van de financiële afhankelijkheid (100%) van zijn dochter, die een Unieburger is die in België woont, van wie hij compleet ten laste is, zodat hem alsnog via deze denkpiste aan verblijfsrecht kan worden toegekend.

Immers door het arrest Rahman wordt België als lidstaat sowieso verplicht om het verblijfsrecht voor familie, afhankelijk van de Unieburger, te vergemakkelijken.

Besluit

Uit de bovenvermelde overwegingen, het volledige dossier en de bijgevoegde stukken, kan er dus worden afgeleid dat de Heer A.(...) zich bevindt in buitengewone omstandigheden die de toepassing van het artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, rechtvaardigen en dat hij beschikt over volwaardige redenen om ter plaatse een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aan te vragen.

(...)"

3.10. In zijn middel lijkt verzoeker te betogen dat de aanvraag ontvankelijk verklaard had moeten worden omdat hij duidelijk en expliciet buitengewone omstandigheden zou hebben ingeroepen in zijn aanvraag. De Raad merkt echter op dat in de beslissing niet wordt betwist dat verzoeker in zijn aanvraag bepaalde buitengewone omstandigheden had ingeroepen, doch dat "(d)e aangehaalde elementen (...) geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland". In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, komt het aan hem toe om in het kader van de aanvraagprocedure de ingeroepen buitengewone omstandigheden te staven en dient het bestuur geen contact op te nemen met betrokkene om "meer degelijk" bewijsmateriaal van hem te verkrijgen. De gemachtigde van de staatssecretaris dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (RvS 9 januari 2006, nr. 153.367).

3.11. Tegen de overweging uit de bestreden beslissing dat "het erg onwaarschijnlijk (lijkt) dat betrokkene geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer heeft in zijn land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers tot in 2001 in de Filipijnen - dus ruim 49 jaar. Zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst", voert verzoeker aan dat hij in zijn land van herkomst niks meer heeft om naar terug te keren. Verzoeker stipt aan dat de enigste persoon op wie hij kan terugvallen zijn dochter is die in België woont, dat hij niet meer kan rekenen op zijn familie in de Filipijnen, dat hij geen eigen onroerend goed heeft in zijn thuisland waar hij zou kunnen verblijven en dat hij reeds 12 jaar vertrokken is uit de Filipijnen en aldaar geen sociale contacten meer heeft. Verder benadrukt verzoeker dat zijn dochter en schoonzoon op hem rekenen wat betreft de zorg voor zijn kleinkinderen en dat zijn familiale cel zich in België bevindt. De Raad stelt echter vast dat het louter herkauwen van een aantal elementen uit zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet volstaat om de concrete overweging uit de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk gehandeld zou hebben door te oordelen dat de periode die hij in zijn thuisland heeft doorgebracht veel langer is dan de periode van zijn (illegaal) verblijf in België. Tevens werd vastgesteld dat verzoeker een echtgenote en vier andere kinderen heeft op de Filipijnen en dat hij niet aantoont dat de contacten met hen onbestaande zijn. In elk geval maakt verzoeker niet aannemelijk dat de periode van verblijf in België hem zou beletten een aanvraag in te dienen bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland. De blote bewering van verzoeker dat het totaal niet realistisch is dat hij door het IOM zou kunnen worden geholpen om aan werk en onderdak te geraken, volstaat niet om te weerleggen dat het Re-integratiefonds van IOM niet bij machte zou zijn hem de nodige bijstand te leveren.

3.12. Verzoeker haalt nog artikel 8 van het EVRM aan, waarbij hij een theoretisch betoog houdt aangaande lid 2 van deze verdragsbepaling en stelt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd is om te beslissen over aanvragen tot regularisatie. Verzoeker vervolgt daarbij dat het indienen van zijn aanvraag in de Filipijnen "een drastische breuk [zou] teweegbrengen met de sociale en affectieve banden welke hij heeft opgebouwd sinds zijn aankomst in België." en herhaalt dat hij niks meer heeft om naar terug te keren en financieel afhankelijk is van zijn dochter en schoonzoon in België, waarmee hij een feitelijk gezin vormt. In de beslissing wordt echter het volgende gesteld: "Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De

verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, een drastische breuk zou teweegbrengen, zoals hij betoogt. Verzoeker toont immers niet aan dat deze beslissing, die zelf geen verwijderingsmaatregel omvat, in de praktijk zou neerkomen op een definitieve terugkeer. Er wordt van hem immers enkel verwacht dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf indient bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

3.13. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat deze te kwader trouw zou hebben gehandeld. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel van de fair-play of van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker toont niet aan dat de beslissing niet voorzienbaar was. Het rechtszekerheidsbeginsel werd niet geschonden.

Het aangevoerde middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig augustus tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN